
ปุเลา ปีนี้

จากบันทึกของหนูนิด

ณงณาท สทาวโรดม

มหาวิทยาลัยซายส์ มาเลย์เซีย

“การไปเที่ยวทำให้หูตากร้างขวาง
แล้วยังทำให้เป็นคนใจกว้างขึ้นอีกด้วย
ไม่มอง ไม่คิด ไม่เห็นอะไรแคบ ๆ
อยู่ในแวดวงใกล้ตัวเท่านั้น”

นิดเป็นลูกชายคนเล็ก นอกจากนิด
แล้วแม่เค้ามียุ้ยอีกคน หน้อยเป็นพี่-
สาวของนิดเองแหละ...ผมเค้าวาว ผิว
ขาว รูปร่างสูงใหญ่ เค้าเป็นนักกีฬา
ด้วยละ เค้าเล่นกีฬาในนามของโรงเรียน

เป็นประจำทุกปี หน้อยเค้าเคยบอกนิดว่า
“คอยดูนี่นิด...นอกจากจะเป็นนักกีฬา
ผู้สามารถแล้ว หน้อยจะเป็นผู้สื่อข่าว
กีฬา (ฟุตบอล) ให้ได้ และจะเหยียบ
สนามเวมบลีย์ ในฐานะผู้สื่อข่าวกีฬา
อีกด้วย” นั่นเป็นความฝันของหน้อยเค้า

เราได้พบเห็น รวมทั้งจะได้ปฏิบัติตนให้ถูกต้อง ในขณะที่เราอยู่ที่นั่นด้วยอย่างไรละ.....”

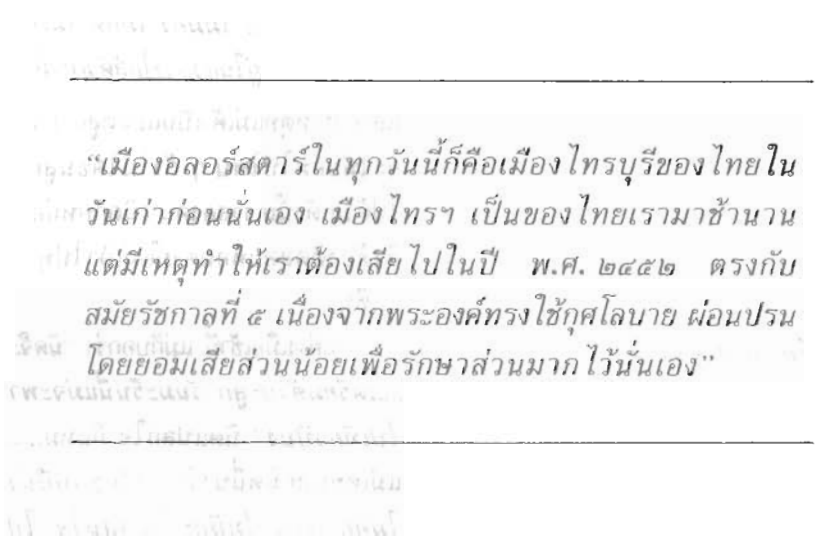
แล้วนิตก็พบว่า....ป็นังหรือที่ชาว

“มาเลเซียตะวันตก” ตั้งอยู่บนคาบสมุทรมะลายู...ป็นังที่นิตจะไปก็ตั้งอยู่ในส่วนนี้แฮ้อ....มะรินนี่แล้วนิตจะได้ไปป็นัง...ตื่นเต้นจังเลย

อีกด้วย ซึ่งแปลว่า “ยินดีต้อนรับ” ในภาษาไทยนั่นเอง

รถเราเล่นผ่านร้านค้าปลอดภาษีซึ่งตั้งชิดติดพรมแดนไทยไปอย่างรวดเร็ว เพราะจุดหมายของเราอยู่ที่ป็นังหนทางอีกยาวไกล จึงตกลงกันว่าจะไม่ผันเงินกันที่นี้ในวันนี้ ไม่นานถึงด่านจังโหลนอันเป็นด่านตรวจคนเข้าเมืองของมาเลเซีย แม่เค้าไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่อีกครั้ง จากนั้นเราก็ผ่านด่านตรวจโดยทุกคนต้องลงจากรถพร้อมสัมภาระของตน แล้วเดินไปตามช่องทางที่เจ้าหน้าที่กำหนดไว้ ใช้เวลาแค่อดใจเดียวทุกอย่างก็เรียบร้อย...ไม่ชักเหมือนกับเช็คอิน (CHECK IN) ในบางประเทศที่นิตเคยได้ยินมา ที่เป็นอย่งนั้นนิตเข้าใจว่าคงเป็นเพราะพวกเราเป็นนักเรียนและครูอาจารย์ ซึ่งเป็นข้าราชการ ประกอบกับปี ๒๕๓๓ นี้ทางการมาเลย์ฯ จัดให้เป็นปีส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศด้วย เราจึงไม่ยุ่งยากลำบากใจในเรื่องดังกล่าวเลยละ.....

จากจังโหลน เรามุ่งหน้าสู่อลอร์สตาร์ (ALOR STAR) เมืองหลวงของรัฐเคดาห์ (KEDAH) แม่เค้า (ทำหน้าที่มีดคู่เทศก์ด้วย) เล่าให้ฟังว่า “เมืองอลอร์สตาร์ในวันนี้ก็คือเมืองไทรบุรีของไทยในวันเก่าก่อนนั่นเอง เมืองไทรบุรีของไทยเรามาช้านาน แต่มีเหตุทำให้เราต้องเสียไปในปี พ.ศ.๒๔๕๒ ตรงกับสมัยรัชกาลที่ ๕ เนื่องจากพระองค์ทรงใช้กุศโลบาย ผ่อนปรนโดยยอมเสียส่วนน้อยเพื่อรักษาส่วนมากไว้นั่นเอง ในคราวที่เสียเมืองไทรบุรีนั้น เรายังต้องเสียปะลิส กลันตันและตรังกันไปด้วย ทั้ง ๔ เมืองนั้นรวมเว็รกว่าหัวเมืองมะลายูโงละ....คิดเป็นพื้นที่ทั้งหมดประมาณ ๔๖,๐๐๐ ตารางกิโลเมตร” ถึงตอนนี้หลายคนบ่นเสียดาย...แต่แม้ว่า เอกราชล้ำค่ากว่าสมบัติทั้งปวง

มาเลย์เรียกว่า ปุเลา ป็นัง (PULAU PENANG) อยู่ในประเทศมาเลเซีย ซึ่งอยู่ใกล้กันนิดเดียวกับบ้านเรา แต่แดนต่อแดน (ภาคใต้ของไทย) เท่านั้นเอง...มาเลเซียเคยเป็นอาณานิคมของอังกฤษ (ดินแดนที่พระอาทิตย์ไม่ตกดิน) หลังจากได้เอกราชเมื่อกันยายน ๒๕๐๖ แล้วได้จัดการปกครองตนเอง โดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข เรียกว่า พระราชาธิบดี (ยังตีเปอร์ตวน อากง) ตำแหน่งนี้ได้จากมการเลือกตั้งจากสุลต่านที่ปกครองรัฐต่าง ๆ ของมาเลเซีย (รัฐที่ปกครองโดยสุลต่านมี ๙ รัฐ) โดยหมุนเวียนเปลี่ยนกันไป สุลต่านรัฐใดที่ได้รับเลือกแล้ว ไม่มีสิทธิได้รับเลือกตั้งในสมัยต่อไป และจะอยู่ในตำแหน่งได้คราวละ ๕ ปี มีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้ารัฐบาล ทำหน้าที่บริหารประเทศมีกัวลาลัมเปอร์เป็นเมืองหลวง และนิตรู้จักว่าประเทศนี้ประกอบด้วยดินแดนสองส่วน ๆ หนึ่งเรียกว่า “มาเลเซียตะวันออก” ตั้งอยู่บนเกาะบอร์เนียว อีกส่วนหนึ่งเรียกว่า

วันเดินทาง คณะของเราออกกันตั้งแต่เช้า ประมาณ ๗.๐๐ น. นำเพ็ญและน้องธันว์มาส่งพร้อมกับขนมถุงโตเราบ่ายหน้าสู่สะเดา อันเป็นอำเภอชายแดน แวะกินอาหารเช้าพร้อมแลกเปลี่ยนเพื่อนำไปจับจ่ายในตลาดกันที่นิตจึงได้รู้ว่าธนบัตรของมาเลย์นั้น มีตั้งแต่ใบละ ๑,๕,๑๐,๒๐,๕๐,๑๐๐,๕๐๐ และ ๑,๐๐๐ เหรียญนะะ ส่วนเงินเหรียญก็มีย่อยลงไปตั้งแต่ ๕๐ เซนต์ ๒๐ เซนต์ ๑๐ เซนต์ และ ๕ เซนต์

เมื่อแม่เค้าได้รับใบอนุญาตผ่านแดนจากที่ว่าการอำเภอแล้ว เราออกเดินทางต่อทันที หุยตรรถอีกครั้งเมื่อถึงด่านตรวจสะเดา อยู่ห่างจากตัวอำเภอออกไปประมาณ ๑๒ กิโลเมตร แม่เค้า (อีกแหละ) บอกให้พวกเราจอดรถที่ส่วนเค้าไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตามระเบียบ จากนั้นไม่นานพวกเราก็ได้เหยียบดินแดนที่เรียกขานกันทั่วไปว่า “เสือหลือง” ทันทีพร้อม ๆ กับเห็นป้ายคำนำ ชาลามัตตาตัง (SELAMAT DATANG) ตัวโต ๆ

อย่างแน่นอน ซึ่งทุกคนเห็นด้วยแม่เล่าต่ออีกว่า “ผลตอบแทนที่ไทยได้รับในตอนนั้นก็คือได้สิทธิสภาพนอกอาณาเขตคืนมาบางส่วน และได้กู้เงินจำนวน ๔ ล้านปอนด์ โดยเสียดอกเบี้ยแต่น้อย มาสร้างทางรถไฟสายใต้ (เดิมมีกรุงเทพ-เพชรบุรี เท่านั้น) เพื่อให้ไปบรรจบกับทางรถไฟของมาเลเซีย (มาเลเซียในปัจจุบัน) ภายใต้งบประมาณที่ก่อสร้างจะต้องควบคุมโดยวิศวกรชาวอังกฤษ”

บรรยายกาศสองข้างทางที่รถแล่นผ่านคิดว่าไม่ต่างไปจากบ้านเราเลยคือ มีทุ่งนาสลับสวนยางพารา จะแปลกตาไปบ้างก็ตรงถนนหนทางที่รถแล่นถนนของเขาราบเรียบ ไม่ตะปุ่มตะป่ำอย่างบ้านเรา มีรั้วเหล็กกั้นกลาง และขอบถนนทั้งสองฟากคงเพื่อป้องกันมิให้สัตว์เลี้ยงเช่น วัว ควาย หรืออื่น ๆ เข้ามาเดินป่วนเบียดบนถนนซึ่งอาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นได้ ในเขตเมืองมีรถมอเตอร์ไซด์ด้วยขับกันปรูดปราดแข่งซ้ายแข่งขวาไม่แพ้กันบิดบ้านเราเหมือนกัน....แต่ทุกคนสวมหมวกกันน็อคไม่ว่าจะเป็นผู้ขับหรือผู้ซ้อนท้าย ทั้งซ้อนได้เพียงคนเดียวเท่านั้น และต้องนั่งคร่อมจะมานั่งตะแคงข้างเอียงซ้ายเอียงขวาอย่างบ้านเราไม่ได้ เพราะกฎหมายของเขาเคร่งครัดนัก

เราแวะกินกลางวันกันในสวนยางริมทาง เขตเมืองอลอร์สตาร์ จากนั้นเรามุ่งหน้าสู่เมืองกูร์น เมืองสุโหงปัตตานี และเมืองบัตเตอร์เวอร์ธ ตามลำดับ

แม่เล่าว่า “สมัยก่อนเมื่อถึงบัตเตอร์เวอร์ธแล้วจะต้องลงเรือเฟอร์รี่ข้ามไปเกาะปีนัง ใช้เวลาประมาณ ๒๐ นาที แต่วันนี้ไม่ต้องลงเรือกันแล้วล่ะเพราะเดี๋ยวนี้เขามีสะพานเชื่อมระหว่างเมืองบัตเตอร์เวอร์ธ ซึ่งตั้งอยู่บนคาบสมุทรมาลาเยา หรือที่ชาวมาเลย์

สะพานใหม่

เชื่อมเกาะปีนังกับฝั่งเมนแลนด์

เรียกว่า ฝั่งเมนแลนด์กับเกาะปีนังแล้ว เป็นสะพานที่ยาวถึง ๑๓.๕ กิโลเมตร ว่ากันว่าเป็นสะพานแขวนที่ยาวเป็นอันดับสามของโลกด้วยละ สิ้นค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างไปถึง ๔๕๐ ล้านเหรียญมาเลย์หรือประมาณ ๙๐,๐๐๐ ล้านบาท เป็นเงินก้อนข้างสูงทีเดียว แต่บริษัทที่รับผิดชอบในการก่อสร้างเขารับประกันว่าสะพานนี้จะทนทานได้นานถึง ๔๐๐ ปีทีเดียว” แหม....ถ้าเป็นจริงอย่างว่านี่ดิก็ว่าคุ้มเกินคุ้มละ แม่เล่าต่ออีกว่า “สะพานนี้เขาเรียกสะพานใหม่ เปิดใช้เมื่อ ๑๔ กันยายน ๒๕๒๘ รถทุกคันที่ใช้สะพานนี้จะต้องเสียค่าบำรุงตามขนาดของรถ รถของเราเป็นรถใหญ่จึงเสีย ๒๕ เหรียญ ถ้าเป็นรถตู้เล็กลงมาหน่อยก็ ๑๒ เหรียญรถยนต์นั่งส่วนบุคคล ๗ เหรียญเท่านั้น ค่าบำรุงนี้จะจ่ายเพียงครั้งเดียวคือตอน ข้ามไปเกาะ

ปีนัง ขากลับไม่จำเป็นต้องจ่ายอีกแล้ว” เอ้อ...แม่เค้าช่างมีข้อมูลเยอะจริง ๆ เค้าน่าจะไปเปิดบริษัททัวร์มากกว่ามาสอนนักเรียนเนอะ....

แม่เล่าอีกแหละว่า “คำว่าปีนัง (PENANG) นั้น มิได้หมายถึงเกาะปีนังเพียงเกาะเดียวอย่างที่หลายคนเข้าใจนี่ะ.....แท้จริงแล้วปีนังนั้นเป็นรัฐหนึ่ง (STATE OF PENANG) ในจำนวน ๑๓ รัฐของสหพันธรัฐมาเลเซีย ตั้งอยู่ชายฝั่งตะวันตกของคาบสมุทรมาเลเซีย อาณาเขตของรัฐนี้ประกอบด้วยแผ่นดินใหญ่ (ส่วนหนึ่ง) และเกาะใหญ่น้อยชายฝั่งเกาะที่สำคัญคือ เกาะปีนัง เมืองหลวงของรัฐนี้คือเมืองยอร์ชหรือยอร์ชทาวน์ตั้งอยู่บนเกาะปีนังนั่นเอง และก็คือเมืองที่ใคร ๆ ไป เมื่อพูดว่า ไปปีนังนั่นแหละปีนังเป็นรัฐที่ปกครองโดยผู้ว่าการรัฐ รัฐที่ปกครองโดยผู้ว่าการมี ๔ รัฐ คือ ปีนัง มะละกา ซาราวัก และซาบาห์ ส่วนอีก ๙ ได้แก่ ไทรบุรี เปรัก กลันตัน ตรัง กาลู สลังงอ เนกรีเซมบิลัน ปะลิสปะหัง และยะโฮร์ นั้น มีสุลต่านเป็นผู้ปกครอง”

เมื่อรถแล่นมาราว ๆ กึ่งกลางสะพาน แม่เค้าชี้ชวนให้พวกเราดูเกาะ ๆ หนึ่งทางซ้ายมือ แล้วบอกว่าชื่อ “เกาะเจเรจา (PULAU JEREJAH) (คิดว่าน่าจะมีชื่อว่าเจเรจา...) ครั้งหนึ่งของเกาะนี้ใช้เป็นที่คุมขังนักโทษ (คุก) อีกครั้งหนึ่งเป็นสถานบำบัดโรคเรื้อน” ส่วนทางขวามืออดเห็นมีลักษณะคล้ายเนินกลางน้ำ มีต้นไม้ด้วย มองแล้วรื่นเริงพอควร แม่เค้าอีกนั่นแหละ บอกว่า “เนิ่นคังกล่าวเกิดจากเกาะหลินทรายมาดมหะเล เพื่อจะใช้เป็นที่สร้างโรงงาน” จริงเท็จแค่ไหนท่านไม่ยืนยัน ท่านว่าท่านเคยอ่านเจอในหนังสือเล่มหนึ่งนานมาแล้วแม่เค้าช่างอ่านช่างจดจำ

นำมาเล่าได้ไม่หยุดไม่หย่อนอย่างนี้เอง ทำให้เพื่อน ๆ ของแม่ชอบให้แม่เล่าเป็น ผู้นำทางทุกทีไป

สุดสะพานใหม่ก็ถึงเกาะปឹងพอดี สมาชิกในรถขอให้แม่เล่าเรื่องเกาะปឹងต่อแม่เค้าชอบบอกชอบใจใหญ่เพราะเค้าอยากจะทำแล้วล่ะ...เลยถือโอกาสเล่าต่อทันทีว่า “*ปឹងหรือเกาะหมาก ก็เคยเป็นของไทยเรามาก่อน*

เสร็จศึกพม่าแล้วพระองค์ทรงยกทัพลงมาทางใต้ เพื่อปราบหัวเมืองต่าง ๆ ที่แข็งเมือง ซึ่งรวมทั้งเมืองไทรบุรีด้วย พระยาไทรรา ซึ่งปกครองเมืองไทรรา ทราบข่าวเรื่องกองทัพไทย ก็เกิดความกลัว จึงไปขอฟังอังกฤษ ซึ่งขณะนั้นอังกฤษได้เข้ามามีบทบาททางการค้า อยู่ในแถบช่องแคบมะละกกาแล้ว และกำลังมองเกาะหมากตาเป็นมันเพื่อใช้

สถาปัตยกรรม ภายในวัดพม่า

เหมือนกันนะ...จะบอกให้” (แม่เขาทำเสียงเล็กเสียงน้อยเหมือนคุณคำรณ...) แต่มีอันต้องเสียไปเพราะพระยาไทรบุรีทำเหตุ เรื่องก็มีอยู่ว่า ในราว พ.ศ. ๒๓๒๕ (สมัยรัชกาลที่ ๑) ขณะที่ไทยเรากำลังสร้างบ้านสร้างเมืองใหม่ (สร้างกรุงเทพฯ) อยู่กัน หัวเมืองทางใต้หลายเมืองแข็งเมืองขึ้น ซึ่งรวมทั้งเมืองไทรราด้วย รัชกาลที่ ๑ ทรงทราบข่าวแต่ยังไม่มีความกล้ายกทัพไปปราบ จน พ.ศ. ๒๓๒๘ พม่ายกทัพใหญ่มาตีไทยหมายขยี้ให้แตกกลาญ โดยยกกันมาถึง ๙ ทัพด้วยกัน เราจึงเรียกสงครามครั้งนั้นว่า สงคราม ๙ ทัพ ไล่ล่า แต่ด้วยความสามารถและความฉลาดอันล้ำลึกของแม่ทัพไทย อันได้แก่ สมเด็จพระรามาธิบดีบรมมหาสุรสิงหนาท (พระอนุชาของ ร.๑) ทำให้ทัพพม่าแตกพ่ายไป

ขนถ่ายสินค้าและทำท่าจอดเรือตั้งนั้น เมื่อพระยาไทรรา ไปขอความช่วยเหลือทางอังกฤษจึงไม่ขัดข้อง แต่มีเงื่อนไขว่า ต้องให้อังกฤษเช่าเกาะหมาก และมีอำนาจเด็ดขาดบนเกาะนี้ แต่เพียงผู้เดียว พระยาไทรรา ยอมจึงได้ร่วมกันลงนามในสัญญาเช่าเมื่อ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๓๒๘ ระหว่างกับตันโลท์ ผู้จัดการบริษัทอีสต์อินเดียผู้แทนรัฐบาลอังกฤษกับพระยาไทรรา

เมื่อกองทัพไทยยกไปจะถึงเมืองไทรรา พระยาไทรรา รีบส่งข่าวไปให้กับตันโลท์มาช่วยแต่ได้รับการปฏิเสธ พระยาไทรรา เห็นว่าจะสู้รบปรบมือกับทัพไทยไม่ได้แน่ จึงยอมอ่อนน้อมแต่โดยดีเมื่อทัพไทยไปถึงร.๑ ไม่เอาโทษพระยาไทรรา แถมยังได้โปรดเกล้าฯ ให้ปกครองเมืองไทรรา ต่อไปอีกด้วย ดังนั้น

เมื่อกองทัพไทยยกกลับพระยาไทรรา จึงบอกเลิกสัญญาเช่าพร้อมทั้งขับไล่อังกฤษออกไปจากเกาะหมากแต่กับตันโลท์คนเก่งริจะยอม...ค่าเช่าก็ไม่จ่ายเอาตื้อ ๆ แถมยังเร่งสร้างเมืองขึ้นบนเกาะ และเมื่อสร้างเสร็จก็ชักธงอังกฤษขึ้นเหนือเกาะพร้อมทั้งประกาศเอาเกาะหมากเป็นอาณานิคมของอังกฤษอีกด้วย... (แสบไหมล่ะ) แล้วให้ชื่อเมืองที่สร้างขึ้นว่า ยอร์ช หรือ ยอร์ช ทาวน์ตามพระนามของพระเจ้ากรุงอังกฤษในขณะนั้น “แม่เค้าเล่าละเอียดยาวเลยในตอน นี้ แต่ไม่มีใครในรถหลับกันเลยตั้งใจฟังแม่เค้าเป็นการใหญ่ ทำให้แม่เค้ายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปเลยล่ะ”

“เห็น ไทมี..... (เสียงแม่เค้าชักเครือ ๆ) เราต้องเสียปឹងไปด้วยเหตุผลที่ไม่สมควรเลย ยิ่งเห็นความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจของเขาแล้วยิ่งเข้าใจ” นิดเชื่อว่าแม่เค้าเสียใจจริง ๆ เพราะพูดเรื่องทำนองนี้ที่ไร น้ำตาคลอเข้าทุกทีเลือดรักชาติเค้าเข้มข้นนักและในปัจจุบันปឹង...เป็นเมืองท่าที่สำคัญของมาเลเซียทีเดียว

ปឹងมีที่นำสนใจหลายแห่ง ดังนั้นเมื่อเก็บข้าวของเข้าที่พักแล้ว คณะของเรา ก็เริ่มตะลุยทันที จุดแรกเราไปที่วัดไชยมังคลาราม เป็นวัดไทยสร้างมานานตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๓ ภายในวิหารมีพระนอนใหญ่มาก ชื่อพระพุทธรูปไชยมงคล (ในหลวงรัชกาลปัจจุบันได้เสด็จไปทำพิธีเบิกพระเนตรด้วย) รายรอบพระนอนมีพระพุทธรูปปางต่าง ๆ เช่น พระพุทธรูปปางรำพึง ซึ่งเป็นพระพุทธรูปประจำวันเกิดของนิต รวมทั้งพระพุทธรูปเจ้าแม่กวนอิมด้วย

ด้านหน้าวิหาร มีรูปปั้นพญานาคยักษ์ และกนิรี หน้าตาแปลกไปจากบ้านเรานิดว่ายักษ์หน้าเหมือนหนุ่มมาเลย์ (ผิวดำ ผมหยิก) ส่วนกนิรีหน้าเหมือน

คุณหมวยตรงข้ามวัดไทยเป็นวัดพม่า สถาปัตยกรรมภายในวัดคล้ายคลึงกับวัดต่าง ๆ ทางภาคเหนือของไทย

ออกจากวัดเราไปสวนพฤกษชาติกัน ที่นี่เป็นสวนสาธารณะของชาวปีนัง และเขาใช้กันคุ้มค่า เพราะนิตเห็นมีทั้งเด็ก ทั้งผู้ใหญ่ทุกคนแก่ที่นี่ ใครจะนั่งเล่น นอนเล่น เดินเล่น วิ่งเล่น ก็ได้ตามใจชอบ บริเวณตกแต่งไว้เป็นระเบียบ สวยงาม มีทั้งสมุนไพรไม้ แปลงดอกไม้ หลากสีต้นไม้อใหญ่ ๆ รวมทั้งสนามหญ้าเขียวขจี นิตติดใจต้นสาละ (ต้นไม้ในพุทธประวัติ) ไม่คิดว่าจะได้พบที่นี่ นิตเก็บดอกร่วง ๆ ไว้เป็นที่ระลึกด้วย อ้อ! ที่นี่มีลิงด้วยเยอะมากเลย บางตัวดูด้วยและด้วยเหตุที่มีลิงมากนี่เอง จึงมีคนเรียกที่นี่ว่าสวนลิงอีกต่างหากนิตก็ชอบชื่อนี้เพราะสันตินะ...

ผลค้ำพอดีเมื่อออกจากสวนลิงเราแวะกินอาหารกันที่ตลาดใต้รุ่งบรรยากาศเหมือนบ้านเราอีกแหละ....รถขายอาหารนานาชนิดจอดเรียงกันสองฟากถนน มีทั้งข้าวต้มไก่ ข้าวผัด ก๋วยเตี๋ยวบะหมี่ ขนมจีบ ซาละเปา ฯลฯ เลือกได้ตามใจชอบ ราคาขามละ ๑๐-๑๕ บาทพอ ๆ กับบ้านเรา จะแพงหน่อยก็พวกน้ำแข็งเป่า ราคาถึงแก้วละ ๓ บาททีเดียว แต่ก็น่าเห็นใจเพราะเขาหาบ้ำจืดได้ยากซึ่งเหมือนกับสิงคโปร์ก็มีปัญหาเรื่องน้ำจืดเช่นกัน (นิตเรียนสังคมะจึงรู้เรื่อง) นิตกินบะหมี่ราดหน้า ขนมจีบ และแถมท้ายด้วยน้ำลำไย....เมื่อทุกคนอิ่มแล้วเรากลับที่พักกัน

วันนี้แม่เคิพพาขาคณะไปกินอาหารกันที่ตลาดสด โอ้ตัม แม่เคิให้เหตุผลว่า "มีของให้เลือกหลายอย่างและราคาถูกด้วย" ที่ตลาดนิตเห็นมีผักหลายอย่างมีผลไม้อ รวมทั้งอาหารสด ๆ จากทะเลสดน่าซื้อจริง ๆ ดอกไม้สดสีฉูดฉาดก็มีผู้คนส่วนใหญ่เป็นคนจีนอาหารก็มีหลายอย่าง นิตติดใจน้ำเต้าหู้ และเต้าฮวย

เจดีย์วัดเขาเต่า

อร่อยจริง ๆ ราคาถูกจริง ๆ อย่างแม่เคิว่าเสียด้วย...อิมกันแล้วเราไปฟาร์มผีเสื้อกัน เส้นทางที่ไปเป็นถนนเลียบชายทะเลบางช่วงรถแล่นบนหน้าผาสูงเห็นท้องทะเลลิบ ๆ อยู่ข้างล่าง มองแล้วหวาดเสียวดีพิลึกฟาร์มผีเสื้อของที่นี่ว่ากันว่าใหญ่ที่สุดในโลก มีผีเสื้อนับล้านตัวแม่เคิว่า "ผีเสื้อพวกนี้ส่วนใหญ่อพยพมาจากคามารอนไฮค์แลนด์" เขาทำเป็นโรงใหญ่มีตาข่ายกัน คล้ายฟาร์มผีเสื้อที่นิตเคยไปดูที่เชียงใหม่แหละ....แต่ที่นี่กว้างใหญ่กว่า ผีเสื้อนานาชนิดบินวนเวียนไปมา ตัวที่ตายแล้วเจ้าของจะนำไปสตัฟ ทำเป็นของที่ระลึกหลายแบบไว้จำหน่าย ค่าเข้าชมคนละ ๓๐.- บาท สำหรับผู้ใหญ่ เด็กอายุต่ำกว่า ๑๐ ขวบ ๑๐.-บาท

จากฟาร์มผีเสื้อ เราไปวัดงูกัน มีงูไม่มากเหมือนสมัยก่อน (แม่เคิบอก) งูที่นิตสังสัยกินกัญชาเข้าไปหรือเปล่าก็ไม่ทราบ นอนสงบนิ่งทีเดียว ใครจะจับจะต้องอย่างไรมันก็ไม่สน หลายคนจับพาดแขน พาดไหล่ ถ่ายรูปไว้เป็นที่ระลึกกลับจากวัดงู เราแวะพักทามมหาวิทยาลัยชายส์ (UNIVERSITI SAINS MALAYSIA)

ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยทางวิทยาศาสตร์ของมาเลเซียด้วย จากนั้นเราไปวัดเขาเต่ากัน

วัดเขาเต่า (KEK LOKSI) เป็นอีกแห่งที่น่าสนใจ เป็นวัดจีนตั้งอยู่บนเขาสองข้างทางเดินขึ้นไปมีร้านค้าตลอดของที่วางขายส่วนใหญ่ไปจากเมืองไทยแม้จะมีจากฮ่องกง หรือได้วันบ้างก็น้อยคนขายพูดไทยได้คล่อง บอกราคาค่อนข้างสูง แต่ผู้สั่งหัดบอกว่าต่อราคาลงได้มากกว่าครึ่ง บนเขามีเจดีย์งดงามแปลกตา แม่บอกว้า "องค์เจดีย์เป็นศิลปะผสมระหว่างจีน ไทย และพม่า คือส่วนฐานทำเป็นแท่งจีน ตอนกลางเป็นแบบไทย โดยทำคล้ายซุ้มพระพุทธรูปรอบองค์เจดีย์ ส่วนยอดเป็นแบบพม่า" ไกล ๆ กันนั้นมีพระรูปจำลองเจ้าแม่กวนอิมองค์ใหญ่ประทับเด่นเป็นสง่าอยู่ด้วย ที่สำคัญซึ่งนิตคิดว่าอาจเป็นที่มาของชื่อวัดนี้ก็ได้อ คือ มีเศวตฉัตรใหญ่ นับพัน ๆ ตัว ในสระน้ำที่ไมกว้างนักบนเขาแห่งนี้ นิตชักสงสัยว่าพวกนี้แล้วละ มันคงอึดอึดเพราะสระน้ำแคบเหลือเกิน น้ำก็เขียวปัดังไม่ได้เปลี่ยนน้ำมาเป็นปี ๆ แล้วละมั้ง.....

จากวัดเขาเต่า เราไปปีนังฮิลล์ (PENANG HILL) กัน โดยไปขึ้นรถเคเบิลที่สถานี รถออกเป็นเวลาเหมือน ร.ฟ.ท. (รถไฟไทย) ของเรา พวกเราขึ้นรถเที่ยวป้ายโม่งตรงตามเวลาของมาเลย์ แม่บอกว่า “เวลาของมาเลย์เร็วกว่าของไทยเรา ๑ ชั่วโมง” เทียนั้นนอกจากคณะของเราแล้วยังมีนักท่องเที่ยวอื่นอีกด้วย ค่าโดยสารคนละ ๓๐ บาท ก่อนถึงยอดเขาเราต้องถ่ายไปขึ้นรถอีกคันที่สถานีกลางทาง คนโดยสารแย่งกันขึ้นแย่งกันลงก็สนุกดี รถเคเบิลนี้อังกฤษ (อีกนั่นแหละ) สร้างไว้ตั้งแต่ พ.ศ.๒๔๖๕ เพื่อขึ้นไปสูดอากาศบริสุทธิ์ตามประสาผู้มีอำนาจ รถเคเบิลที่ว่านี้ สมัยก่อนลักษณะคล้ายรถรางที่ใช้ในกรุงเทพฯ ก่อนถูกยกเลิกไป (แม่บอก) ปัจจุบันมีการปรับตู้โดยสารให้มีความปลอดภัยมากขึ้นประตูเปิด-ปิดอัตโนมัติ.

ปีนังฮิลล์ หรือที่ชาวมาเลย์เรียกว่า บุกิต เบนเดอร่า (BUKIT BENDERA) สูงจากระดับน้ำทะเลถึง ๒,๗๒๒ ฟุต ตั้งนั้นเมื่อขึ้นไปถึงยอดเขาจึงมองเห็นทิวทัศน์ของปีนังได้ทั่วทั้งเกาะบริเวณบนเขาดกต่างไว้สวยงามด้วยไม้ดอกไม้พุ่มนานาชนิด

“คำว่า ปีนัง (PENANG) นั้น มิได้หมายถึงเกาะปีนังเพียงเกาะเดียว
 อย่างที่หลายคนเข้าใจนะ....
 แท้จริงแล้วปีนังนั้นเป็นรัฐหนึ่ง (STATE OF PENANG)
 ในจำนวน ๑๓ รัฐของสหพันธมาเลเซีย ตั้งอยู่ชายฝั่ง
 ตะวันตกของคาบสมุทรมาลายู อาณาเขตของรัฐนี้ประกอบด้วย
 แผ่นดินใหญ่ (ส่วนหนึ่ง) และเกาะใหญ่น้อยชายฝั่งเกาะที่สำคัญคือ
 เกาะปีนัง....”

มีภัตตาคาร และร้านอาหารของที่ระลึกอีกต่างหากและที่แน่ ๆ ราคาแพงกว่าข้างล่าง

มาก นิดชื่อน้ำจืด ๑ ขวด ปริมาณ ๒๕๐ ลิตร เท่านั้นเองราคาถึง ๒๐ บาทแน่ะ

หลังจากเราไปซื้อปิ้งกัน ปัจจุบันปีนังมีห้างสรรพสินค้าหลายแห่งเราไปกันที่ห้างคอมต้าตั้งอยู่ถนนปีนัง “คอมต้า” (KOMTAR) นอกจากเป็นชื่อห้างสรรพสินค้าแล้ว ยังเป็นชื่อตึกที่สูงที่สุดในปีนังขณะนี้อีกด้วย นิดชอบบันไดทางขึ้น-ลง เขาทำเป็นขั้น ๆ มีกระถางดอกไม้ประดับเหมือนบันไดสเปนที่นิดเคยเห็นในภาพ ต่างกันที่ดอกไม้ที่นี่สวยน้อยกว่าเท่านั้น ตึกนี้สูงถึง ๖๕ ชั้น แม่บอกว่า “ชั้นสูง ๆ ใช้เป็นสำนักงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของที่นี่ ส่วนชั้นบนสุดเป็นที่ชมวิว ปัจจุบันมีหลายคนที่ไปปีนังแล้วขึ้นไปชมวิว และสูดอากาศบริสุทธิ์บนตึกนี้แทนการขึ้นปีนังฮิลล์” ส่วนชั้นล่าง ๆ ๔-๕ ชั้น นิด

ปีนังฮิลล์

เห็น.....ละ เป็นห้างสรรพสินค้าและ
ใกล้ ๆ กันนี้ มีห้างสรรพสินค้าอีก
แห่งหนึ่งชื่อจามา (GAMA) เป็นห้างเก่า
....(แม่บอ) ข้าวของที่วางขายทั้ง ๒
แห่ง เหมือน ๆ กัน ราคาที่พอกัน แต่แพง
กว่าบ้านเรา จะถูกกว่าก็เป็นพวกเครื่อง
ไฟฟ้าเท่านั้น....อันนี้นัดดูจากราคาที่เขา
ติดไว้ละ.....

นิตไม่สนใจเรื่องชื่อของ (เพราะ
เงินน้อย) หลังจากเดินดูจนทั่วแล้ว จึง
ชวนแม่เค้าไปชมเมืองกันเราลูก-แม่
จึงเดินเล่นไปตามถนนปิ่นนังนั้นแหละ
(ไม่กล้าไปไกล ๆ กลัวกลับไม่ถูก) เจ้า
ของร้านแถว ๆ นี้ ส่วนใหญ่เป็นคนจีน
แม่เค้าบอกว่า “ไม่ใช่ของแปลกเลย
ที่เห็นคนจีนเป็นเจ้าของกิจการ ไม่ใช่
เฉพาะแต่ที่ปิ่นนังเท่านั้นนะแม่แต่ที่บ้าน
เราหรือในอีกหลาย ๆ ประเทศ เศรษฐ-
กิจก็อยู่ในมือของคนจีนเช่นกัน คนจีน
มีนิสัยขยันขันแข็ง มีน้ำอดน้ำทนรู้จัก
เก็บเล็กผสมน้อย ผลตอบแทนจึงเป็น
อย่างที่เราเห็น ๆ กัน” ตัวอาคารสวยงาม
เป็นแบบจีนผสมยุโรป หรือที่เรียกว่า
แบบ “ชิโน โปรตุกีส” แม่อีกแหละที่บอก
นิต และแถมท้ายอีกว่า “สถาปัตยกรรม
อย่างนี้ ในบ้านเราก็มี หาดูได้หลายที่
เช่นที่ปัตตานี หรือที่ภูเก็ต เป็นต้น.”

นิตเจอโรงแรมชื่อเดียวกับโรงแรม
ที่มีชื่อเสียงในบ้านเราด้วยละ...แม่บอก
ว่า “โรงแรมนี้มีสาขาเกือบทั่วโลก” หน้า
โรงแรมเขาปักธงชาติของมาเลเซียไว้ด้วย
ลักษณะเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีแถบสีแดง
สลักรูปขบวนยาวตลอดทั้งผืน มีรูปพระ-
จันทร์เสี้ยวและดาวสิบสามแฉก สีเหลือง
อยู่บนพื้นสีน้ำเงิน ตรงมุมบนด้านซ้ายมือ
(ดาวสิบสามแฉกเท่ากับจำนวน รัฐของ
มาเลเซีย ในปัจจุบัน) สลักกับธงประจำ
รัฐต่าง ๆ ทั้งสิบสามรัฐ

ที่ปิ่นนังมีรถสามล้อด้วยละ รูปแบบ
แปลกตามาสนใจทีเดียว คนโดยสารนั่ง
ข้างหน้า คนขับอยู่ข้างหลัง หากเกิดชน

กับผู้รับบทหนักไม่แล้วผู้โดยสาร คน
คู่คนเคยกับปิ่นนังบอกนิตว่า ยามโพล้เพล้
หรือย่ำค่ำสภาพสตรีไม่ควรนั่ง เพราะจะ
ถูกมองว่าเป็นสินค้าไป นิตเห็นเขาติดไฟ
กระพริบรอบ ๆ รถสามล้อที่ว่าด้วยละ....

มุดถนนเอียง ๆ กับบริเวณลาน
จอดรถ มีรถเข็นขายแฮมเบอร์เกอร์
ด้วย นิตหิวเลยแะซื้อคนขายเป็นชาว
มาเลย์แท้ (ผิวเหมือนไม้มะเกลือชกเงา
ผมหยิกจัด) นิตใช้ภาษาอังกฤษผสม
มาเลย์ไม่นานก็ได้กินที่นี้ใช้ได้หลาย
ภาษา ทั้งจีน มาเลย์ อังกฤษและทมิฬ
แต่ภาษาที่ใช้เป็นทางการ คือภาษามาเลย์
แต่ยังต้องใช้ตัวอักษรโรมัน เพราะเขา
ไม่มีตัวอักษรของเขาเองใช้กัน ไม่
เหมือนบ้านเรา ๆ มีทั้งภาษาและตัวอักษร
ของเราเองใช้มาตั้งนานแล้ว ตั้งแต่ พ.ศ.
๑๘๒๖ โหน่นแ่นะ สำหรับในวงการค้า
นิยมใช้ภาษาอังกฤษกัน

ก่อนกลับที่พัก พวกเราแะกิน
อาหารเย็นที่ได้อีก ที่มีอาหารให้เลือก
มากก็จริงแต่รสชาติค่อนข้างจืด อ่อนเค็ม
อ่อนเผ็ด ทำให้ไม่อร่อยเท่าที่ควร แม่
บอกว่า “เพราะเขาไม่กินรสจัด (เค็มจัด
เผ็ดจัด) อย่างพวกเรา ทำให้ผิวพรรณ
ของเขาเกลี้ยงเกลา หน้าขาวนวล ไร้
สิ่วฝ้า” นิตชักเห็นด้วย เพราะเท่าที่เห็น ๆ
ไม่ว่าเด็ก ผู้ใหญ่ใบหน้าของเขาเกลี้ยง-
เกลา สีสระอาดจริง ๆ

วันนี้พวกเราตื่นเช้าเช่นเคย ไปกิน
อาหารเช้าที่เดิม (ตลาดสดไอตัม) วันนี้
ไปเพราะสมาชิกเรียกร้อ นิตกินข้าวที่
เขาหุงผสมเนยกับแกงไก่ก้อและ อร่อย
มาก ข้าวนุ่มนวล หอมกลิ่นเนยด้วย แม่เค้า
กินโคปี (กาแฟร้อน) กับขนมจีบ เมื่ออิ่ม
พร้อมกันแล้ว เราเดินทางกลับบ้านทันที
ใช้เส้นทางเดิม และแะซื้อบั้งหิ้งทวน
(เพราะหลายคนซื้อกันจนหมดเงินใน
กระเป๋) ที่ร้านค้าปลอดภาษีมีติดพรมแดน
ไทย ที่เราผ่านเลยไปในวันแรก และแล้ว

เราก็เข้าสู่ดินแดนแผ่นดินสยามอันเป็น
ที่รักยิ่งของเราโดยสวัสดิภาพ

สามวันสองคืน เวลาสั้นไปนิด
ทำให้เที่ยวได้ไม่ทะลุปรุโปร่ง แต่นิตก็ได้
รับประสบการณ์มากพอสมควรคุ้มกับ
เวลาที่เสียไป เพราะทำให้นิตได้เห็น
ได้เรียนรู้ ชีวิตความเป็นอยู่ตลอดจน
ศิลปวัฒนธรรม รวมทั้งความเจริญรุ่ง-
เรืองทางเศรษฐกิจ ของผู้คนในดินแดน
ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นของเรา แม้ไม่มีวัน
คืนกลับมาเป็นของเราอีกก็ตาม....แต่
ปัจจุบัน เขาก็เป็นเพื่อนบ้านของเรา
และเป็นหนึ่งในประเทศกลุ่มอาเซียน
เหมือนกับเรารู้จักมกจีและมีมิตร
กันไว้ไม่เสียหลาย นิตว่าของของนิต
อย่างนี้แหละ....

ลาก่อน....เกาะหมาก....ซาลามัด
ตัง ปูเล ปิ่นนัง หากมีโอกาสจะกลับไป
เยือนอีก.

หนูนิต

หนังสืออ้างอิง

ประเสริฐ วิทยารัฐและคณะ แบบเรียน
สังคมศึกษา ส.๒๐๓ ส.๒๐๔
เพื่อนบ้านของเรา ชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ ๓ กรุงเทพมหานคร สำนัก
พิมพ์วัฒนาพานิช, ๒๕๒๘

ปราโมทย์ หัตถนาสุวรรณ. เที่ยวเมืองนอก
กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์เดือน
สยาม, ๒๕๒๑

วิลาสวงค์ พงศมุตฺร แบบเรียนสังคม-
ศึกษา ส.๕๒๑, ส.๕๒๒ ประวัติ-
ศาสตร์ไทย ชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย กรุงเทพมหานคร สำนัก
พิมพ์ไทธวัฒนาพานิช, ๒๕๒๐
เสหื่อน ศุภโสภณ ประวัติศาสตร์ไทย
ฉบับพัฒนาการ กรุงเทพมหานคร.
อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๑๓.

๒๕๑๓